

Statsminister Torp's tale i Reisetrafikkforeningen
mandag 20. september 1954.

Det er ofte blitt sagt at vi nordmenn overfor utlendinger har en ganske sterk tilbøyelighet til å rose både Norge og det norske folk. Det er mulig det er riktig. I så fall skulle vi ha gode anlegg for å gjøre turister interessert i å komme hit. I hvert fall de som leder Reisetrafikkforeningens arbeid må være både glade og stolte over det som er verdifullt og vekker i Oslo og distriktene omkring byen. Og det vet jeg at de er.

Men det er jo ikke nok å vekke andre menneskers lyst til å reise hit. Like viktig er det at de som kommer, blir

-2-

ytet den nødvendige service. Å løse den oppgaven krever til dels egenskaper som vel i alminnelighet ikke har vært betraktet som spesielt fremtredende hos nordmenn. Likevel tror jeg vi er blitt mer "service-minded" i de senere år. Vi er begynt å forstå at det å yte service ikke er det samme som å være underdanig eller å stå på pinnene for utlendinger. Et godt eksempel er en annen av årets jubilarer - Norges Statsbaner.

Reisetrafikkforeningen har allerede gjort en god innsats for at de som besøker Oslo skal bli mottatt slik at de får både glede og nytte av besøket. Men det er sikkert enda meget som kan gjøres på dette område. For det er klart at hvis turistene reiser skuffet hjem, fordi de har hatt mange og unødige

vanskeligheter, da hjelper det i lengden lite om propagandaen for reiser til Oslo-området er aldri så god.

Uten å ha drøftet spørsmålet i Regjeringen, tror jeg at jeg kan si at den ser med stor sympati og forståelse på Reisetrafikkforeningens virksomhet. Vi som daglig stiller med v vårt lands økonomiske problemer vet at valutainntektene på turisttrafikken er meget kjærkomne som et bidrag til å skape bedre balanse i Norges økonomiske forbindelser med utlandet. Vårt land hadde i 1953 besøk av henimot 600.000 svensker, dansker, finner og islendere. Det er mere enn 4 ganger så mange som i 1946. Tallet på amerikanske, franske og britiske

turister ble mer enn fordoblet i årene fra 1947 til 1952. Omlag tre-fjerdedeler av denne utenlandstrafikk går over Oslo og Østlandet. Det er da innlysende at en organisasjon som Reisetrafikkforeningen må få mere enn nok å bestille. Det er også klart at en heldig løsning av de oppgaver organisasjonen står overfor kommer ikke bare Oslo-området til gode, men hele landet.

Dette er en av grunnene til at jeg for min del ikke har funnet grunn til å tre tilbake som styremedlem etter at jeg ble statsminister. Dessverre får jeg bare i liten utstrekning

tid til å delta aktivt i Reisetrafikkforeningens arbeid. Men jeg tror at ledelsen av organisasjonens daglige virksomhet er i så gode hender at jeg ikke behøver å ha samvittighets-skrupler.

Når Alfild Hovdan og foreningens medlemmer vil ha ordfører Bull og meg med i styret, er det vel fordi en legger stor vekt på et godt samarbeid med kommunen og staten. Og stort sett har samarbeidet vært bra. Men jeg vet at når det gjelder f.eks. reising av hoteller, er det flere ønsker som ikke er oppfylt. På visse tider av året er hotellkapasiteten i Oslo for liten. Jeg vil gjerne understreke at det i Regjeringen ikke er noen mangel på forståelse for det problem en her står overfor. Men vi har mange og store behov

for nybygging også på andre felter. Og samlet ligger investeringsnivået i vårt land i dag for høyt. Det er en av de vesentligste årsaker til at prisnivået og leveomkostningene presses oppover. Det er i dag Regjeringens plikt å legge forholdene til rette for

en nedgang i prisnivået. Da må den vise forsiktighet når det gjelder å gi tillatelse til reising av nye administrasjons- eller forretningsbygg.

Jeg er glad for at Oslo kommune forlengst har oppdaget hvilken nytte hovedstaden har av Reisetrafikkforeningen. Kommunen har for budsjettåret 1954-55 bevilget

125.000 kroner til foreningens virksomhet. Enkelte vil kanskje si at dette belöp ikke er tilstrekkelig. Men det er i hvert fall meget störrer enn det var for noen år tilbake. I 1939 utgjorde tilskuddet fra kommunen 15.000 kroner.

Det har vært alminnelig å betrakte Reisetrafikkforeningen som en slags propagandaavdeling for Oslo kommune. Det er heller ingen tvil om at foreningen fyller mange oppgaver som kommunen ellers måtte ha tatt seg av. Det lar seg ikke nekte at Oslo, i hvert fall för i tiden, ikke hadde den plass i folkets bevissthet som en hovedstad bör ha. Oslo-folk var heller ikke alltid så utpregede bypatrioter som innbyggerne i flere andre byer. Disse forhold er i ferd med å endre seg.

Det er godt. Det skyldes blant annet at byen har fått et vakrere utseende, særlig i årene etter krigen. Men det er fremdeles en oppgave ikke bare for Oslo kommune, men for hele landet, å gjøre byen enda penere og hyggeligere både for byens egne innbyggere og for de tilreisende.

Jeg ser det også som en anerkjennelse av Reisetrafikkforeningens arbeid at Oslo kommune står som arrangör av jubileumsfesten i dag.

Jeg talte til å begynne med om nödvendigheten av en god service. Det er meg en glede å kunne si at den service vi har fått ved dette festdekkede bord har vært försteklasses. Med disse ord sier jeg mange takk for maten.